

TEZE O NEKATERIH PROBLEMIH TELEVIZIJSKEGA PROGRAMA

I. ZNAČAJ IN STRUKTURA SEDANJEGA TV PROGRAMA

TV program v jugoslovanski mreži je sestavljen iz prispevkov treh TV centrov. Načelno razmerje prispevkov v skupni program naj bi bilo: Beograd 40%, Ljubljana in Zagreb po 30%; v praksi je odnos nekoliko premaknjen v korist Beograda. Domači program je šestkrat tedensko. Poleg tega prenaša jugoslovanska TV mreža tudi nekaj tujega programa, predvsem italijanskega in evrovizijske prenose.

Z začetkom tega leta je bila uvedena naročnina, vendar je televizija še vedno v eksperimentalni fazi, ker so ostala nerešena številna programska, kadrovska, tehnična, izvedbena, pravna in materialna vprašanja.

Televizijske studije imajo zaenkrat tri republike, v ostalih treh se predvideva začetek postopne izgradnje. Obstoječi trije studii so dobili na začetku enako opremo; za Beograd se predvideva nekaj več tehničnih sredstev, za izvedbo glavnih informativnih oddaj.

Od začetka jugoslovanskega TV programa so se pokazale številne težave in pojavljala so se razna, doslej nerešena vprašanja. N.pr.: kako urejevati skupni program, kako je razumeti enakopravnost sodelovanja vseh studiov v skupnem programu, kakšne posledice ima program v dveh jezikih, kako zagotoviti specializacijo in strokovno izobraževanje kadrov, kako rešiti kritično stanje studijske in filmske tehnike, ko se program stalno povečuje, investicijski načrti pa se temu primerno ne povečujejo. Podobnih vprašanj je pa več.

Skupni program se vsklaja na sejah programske komisije, ki jo sestavljajo predstavniki vseh TV centrov. Po sili okoliščin se je morala komisija ukvarjati s številnimi drugimi vprašanji, zato pogosto ne posveča dovolj pozornosti analizi programa in ostalim ožjim programskim problemom.

TV program sestavljajo razne zvrsti: informativno-aktualne, splošno-izobraževalne, kulturno-zabavne in mladinske oddaje. Odnos med zvrstmi je tak, da odpade v programu TV Lju-

bljana približno 40% na informativne, izobraževalne in mladinske oddaje, 60% na ostale. Ker gre večina informativnih oddaj iz Beograda, je razmerje v celotni mreži nekoliko drugačno: 48% proti 52%.

Na žalost so pogoji še vedno taki, da je pogosto težko spoštovati vnaprej določeno programsko disciplino; zato prihaja do nesorazmerja med zvrstmi, do slabih programskih blokov in podobno.

1. Informativne oddaje

Televizijske informativne oddaje pomenijo nov način obveščanja naše javnosti, zlasti po zaslugi vizualne komponente. Oddaje te vrste imajo mnogo gledalcev.

P r e n o s i važnih političnih, kulturnih in športnih dogodkov zbirajo verjetno največje število gledalcev, ker s svojo neposrednostjo ustvarjajo iluzijo, da je gledalec dejansko navzoč pri dogodku. Zaradi velike sugestivnosti in politično propagandnega učinka je pri prenosih važnih političnih dogodkov odgovornost komentatorjev in režiserjev izredno velika. Za vrhunske dosežke je treba še mnogo iskanja pravih poti in sistematične vzgoje ustreznih kadrov.

V i n f o r m i r a n j u j a v n o s t i o a k t u a l n i h d o g o d k i h sodeluje TV center Ljubljana z lastnimi filmskimi prispevki v beograjskem TV dnevniku, poleg tega pa pripravlja lastno slovensko informativno oddajo - TV Obzornik. Pri sodelovanju v TV dnevniku se pojavlja vprašanje zamude, ki jo povzročajo razmeroma stare prometne zveze; rešitev bo treba iskati v izboljšanju tehnične opreme, da bo omogočeno direktno vključevanje v TV Dnevnik. TV Obzornik je dosegel lepo stopnjo informativnosti, premalo pa se v njem obravnavajo aktualni problemi; potrebna bi bila precejšna kadrovska okrepitev redakcije. Drugi problem tega Obzornika je njegova omejenost na področje LR Slovenije; treba bo najti načine in možnosti za obravnavanje širše jugoslovanskih in mednarodnih vprašanj. Z rednim zapisovanjem domačih dogodkov na filmski trak za potrebe TV dnevnika in TV Obzornika se je ustvaril pri RTV Ljubljana že obsežen arhiv filmskih zapisov domačega dogajanja v zadnjih letih.

Včasih se nekateri važnejši aktualni problemi obravnavajo tudi v ostalem programskem času. Storjenih je bilo nekaj poskusov (n.pr.: serija treh oddaj o problemih industrije), vendar se tu še iščejo pravi načini in prijemi. Položaj se bo deloma izboljšal z nabavo tonske filmske tehnike (del je že naročen), teže pa bo rešiti vprašanje ustreznih kadrov.

V tem letu so na programu razne oddaje, posvečene 20-letnici revolucije. Te oddaje se v glavnem vključujejo v redno programsko shemo, posebej pa se pripravljajo prenosi z glavnih proslav in ostalih dogodkov ob 20-letnici. Razpisan je bil tudi natečaj za najboljšo dramsko obdelavo tematike NOB, vendar je bil odziv zelo šibak. Skupaj z Zvezo borcev pripravljamo tri kratke dokumentarne filme iz bivših nemških taborišč; v pripravi pa je še nekaj drugih filmov s tematiko NOB. Pri realizaciji informativnih oddaj nastajajo številne težave. Naj navedemo samo naslednje:

- a) kvaliteta vizualne informacije še ni zadovoljiva. Kadri se uče neposredno, v praksi in medtem ko je njihovo tehnično-obrtniško znanje v glavnem zadovoljivo, je delo z vsebinske plati pogosto precej pomanjkljivo.
- b) televizija se še ni dovolj afirmirala. Vodilni politični in ostali javni delavci, ki jih televizija prosi za sodelovanje v programu, pogosto odpovedujejo sodelovanje. Zdi se, da je položaj najboljši v studiu Beograd, kjer pogosto nastopa vrsta znanih zveznih in republiških funkcionarjev. Nastopi ostalih funkcionarjev v glavnem omejujejo obravnavanje problemov na tehnično-organizacijsko raven.
- c) tehnična sredstva so precej omejena. TV centri nimajo dovolj kvalitetnih filmskih kamer, so skoraj brez vsake tonske filmske tehnike, brez urejenih filmskih laboratorijev. Za neposredne prenose - ki jih lahko zagotovi samo televizija - je število reportažnih avtomobilov premajhno. Povsem manjka prenosni svetlobni park.

2. Izobraževalne oddaje

Ta zvrst oddaj ima na televiziji lepe perspektive, ker učinkuje zelo neposredno in s pomočjo številnih modernih audio vizuelnih sredstev na zelo širok avditorij. Izobraževalne oddaje lahko služijo splošni ali strokovni izobrazbi. Vzporodno z razvojem TV programa in s prvimi tipi splošno izobraževalnih oddaj se pojavljajo zahteve po bolj specializiranih oddajah, ki bi bile namenjene šolam, neposrednim proizvajalcem v industriji in na vasi, članom organov družbenega in delavskega samoupravljanja itd. Zaenkrat se do-

volj dobro razvija sodelovanje z ustreznimi organizmi v kmetijstvu; po njihovi sugestiji pripravlja RTV Ljubljana preorientacijo svojih kmetijskih oddaj, tako, da bi bile posvečene predvsem strokovni vzgoji, medtem ko bi se problemi kmetijstva - o teh so doslej v glavnem govorile kmetijske oddaje - obravnavali skupno z ostalimi aktualnimi problemi naše družbe. Podobno naj bi bilo s sedanjimi oddajami za dom in družino.

Naše prve izobraževalne oddaje lahko ocenimo bolj kot preiskušanje piscev in izvajalcev iz raznih panog, manjka pa jim še enoten načrt, ki naj bi bil vsklajen z naporimi ostalih izobraževalnih ustanov in organizacij.

Za jesen pripravlja TV center Ljubljana prve šolske oddaje, ki bi služile dopolnilnemu pouku. V zvezi s tem je še mnogo nerešenih problemov: studijski prostori in studijska tehnika, kadri itd. Pri sedanji stopnji izkoriščanja studijskega prostora in tehničnih naprav si je težko zamisliti razširjen program splošnih in strokovnih izobraževalnih oddaj.

V glavnem je čutiti pomanjkanje primernih stikov z ustreznimi družbenimi organizacijami in ostalimi organizmi. Za splošne izobraževalne oddaje se je zbral že lep krog kvalitetnih sodelavcev, pomanjklivi pa so še stiki z delavskimi in ljudskimi univerzami itd. Tudi pri pripravljanju šolskih oddaj je sodelovanje z ustreznimi organi še premajhno, pač pa je RTV Ljubljana organizirala na nekaterih slovenskih učiteljskih (Ljubljana, Murska Sobota, Maribor, Koper) posebnih seminarjih za učiteljske s predavanji o televiziji in o uporabi televizije v pedagoške namene.

Da bi se televizija učinkovito vključila v realizacijo programa, ki ga imajo ustrezne organizacije v naši družbi, to treba iskati razne oblike vsestranskega in direktnega sodelovanja teh organizacij in ustanov v pripravljanju izobraževalnih oddaj na TV.

3. Kulturno zabavne oddaje

V treh letih dosežanjega dela je lahko bil uresničen le del programskih zamisli na tem področju; zaradi diktata omejenih materialnih in kadrovskih možnosti ali zaradi nezadostne razvitosti nekaterih oblik kulturnega in zabavnega življenja pri nas je pogosto prihajalo do kompro-

misov, ki s programskega stališča niso bili najboljši.

Glede zaledja je položaj nedvomno najboljši pri d r a m - s k i h o d d a j a h . V repertoarju lahko razlikujemo prenose gledaliških predstav, televizijske adaptacije gledaliških predstav, televizijske adaptacije dramskih in drugih literarnih del in originalne TV drame.

Repertoar obsega v glavnem dela, ki postavljajo takšne dramaturške, scenske in izvajalske zahteve, da jim je z našimi izkušnjami in tehničnimi možnostmi mogoče ugoditi. Z dograditvijo novega TV studia se je položaj v Ljubljani znatno popravil. Vendar kaže repertoar še vedno nekatere vsebinske šibkosti, ne glede na tehnične in ostale pogoje; predvsem je v njem premalo sodobnih del in sodobnih problemov.

Mnogih del znanih sodobnih tujih avtorjev ni bilo mogoče uvrstiti v repertoar zaradi težav z avtorizacijo.

Število originalnih TV dram je razmeroma zelo majhno. Krivda je verjetno na obeh straneh; televizija najbrž ni storila vsega, da vzbudi zanimanje piscev, pisci pa tudi ne kažejo interesa za televizijski medij. Na to bi utegnil kazati tudi šibki odziv na dramski natečaj. Vendar upamo, da bo sčasoma prišlo do stalnejšega priliva domačih dramskih tekstov, ki bi vzdržali resnejše kriterije.

Z letošnjim letom je bila televizijska drama uvrščena v program Sterijinega pozorja. Vsak televizijski center bo nastopil z eno originalno domačo TV dramo. Zastavljeni okvir "originalne TV drame" pa je verjetno preozek, kar se bo poznalo na kvaliteti tekstov, na drugi strani pa nekateri kulturni krogi ne gledajo s potrebnim razumevanjem na to "integracijo" TV drame (pa tudi radijske igre) v splošno dramsko ustvarjalnost.

Upati je, da bo novi sistem angažiranja dramskih umetnikov v gledaliških olajšal sedanje težave, ki jih ima televizija z izvajalci TV dram.

in glasbenimi
O p e r n e p r e d s t a v e so most med dramskimi/od-
dajani. Program RTV Ljubljana se je doslej omejil - zaradi
pomanjkanja studijskega prostora - na prenose iz opernega
gledališča in na eno adaptacijo v studiu (v izvedbi maribor-
ske opere). Tako je bil operni repertoar predvsem odvisen
od repertoarne politike gledališč.

V sezoni 1960-61 je ljubljanski studio uvedel redne mesečne oddaje resne glasbe s sodelovanjem naših znanih solistov in komornih ansamblov. Zaradi precejšnje angažiranosti naših najboljših umetnikov se je prvotni program deloma spremenil. Omeniti je treba tudi atilne simfonične koncerte v prostorih Narodne galerije v Ljubljani, ki jih prireja radijsko glasbeno uredništvo in ki jih je televizija prenašala.

Medtem ko je bila glasbeni kulturi posvečena precejšnja pozornost, so bile v tej sezoni šibkeje zastopane ostale kulturne panoge, zlasti likovna umetnost, ki se je v prejšnjih sezonah predstavila v nekaj uspešnih oddajah.

V prihodnje bo treba bolj smotrno paziti na ustrezno predstavljanje slovenskih kulturnih dosežkov v jugoslovanski TV mreži.

Če govorimo o zabavnih oddajah ne smemo pozabiti splošnih pogojev, v katerih nastajajo. Zabavno življenje - kolikor pri nas sploh obstaja - je zelo pogosto pod povprečno ravnijo, ki bi morala veljati za minimalno merilo. Vse, kar je bilo doslej storjeno na tem področju, so bolj prvi in negotovi koraki. Še več, nanoslo je tako, da je televizija (skupno z radiom) dobila - ne da bi to želela - vodilno vlogo v poživljanju zabavnega življenja pri nas. Odgovornost televizije je zato še večja in naloge še bolj zapletene. Če veljajo te ugotovitve za vso Jugoslavijo, potem veljajo še prav posebej za Slovenijo. Poleg pomanjkanja piscev za zabavne in humoristične oddaje je pri nas tudi krog izvajalcev izredno ozek, tradicije pa verjetno najbolj borne.

Nekatere zabavne oddaje v jugoslovanski TV mreži so postale celo popularne, vendar se ni bilo mogoče izogniti stalnemu vijuganju od določene kvalitete do banalnosti.

Pomanjkanje tradicije in lastnih izkušenj je vodilo k pogostemu posnemanju tujih vzorov; od učenja na tujih formalnih dosežkih do vnašanja tujih vsebinskih elementov pa je bil korak pogosto zelo kratek. Na drugi strani so ovirale program tradicije čitalniškega kova. Predvsem bo treba najti lastne oblike zabavnih programov in vstrajati na visoki kvalitetni ravni posameznih točk in celotnih oddaj. To nalogo bo mogoče doseči samo s sistematično mobilizacijo najboljših sil, ki so na voljo, in s stimuliranjem širšega razvoja zabavnega življenja.

Poskus v tej smeri pomenja prizadevanja za ustanovitev varieteteja pod pokroviteljstvom RTV Ljubljana; ta naj bi skrbel za priliv novih kadrov in obenem služil kot pobuda za poživljanje varietejskega in ostalega zabavnega življenja pri nas.

Filmski repertoar v televizijskem programu obsega celovečerne umetniške filme, dokumentarne filme in serijske TV filme.

Distributerska podjetja dajejo televiziji - ob nekaterih omejitvah - filme iz vseh držav razen ZDA; ameriški filmi imajo v pogodbi posebno klavzulo, ki prepoveduje njihovo predvajanje na TV. Filmii mnogih drugih produkcij se predvajajo z obveznostjo televizije, da plača posebne avtorske pravice, če bi tuji producent to zahteval. Distributerji kažejo v zadnjem času tendenco, da odvzamejo televiziji tudi te filme. V tem primeru billahko šli v TV program samo domači in vzhodnoevropski filmi.

Sestavljanje repertoarja igranih filmov je težavno še iz dveh drugih razlogov:

- a) distribucija obravnava televizijo kot enega izmed mnogih kinematografov v Jugoslaviji, ki dobiva film v turnusu, ne glede na tehnično stanje kopije;
- b) distributerji zelo neradi odstopajo nove filme in jih dajejo televiziji šele po dolgi eksploataciji v kinematografski mreži; domače filme je nogoče dobiti šele dve leti po premieri.

Da bi se končno rešil problem repertoarja igranih filmov na televiziji in da bi za njegovo sestavljanje veljala predvsem umetniška merila, bi bilo treba zagotoviti devizna sredstva za plačevanje avtorsko-pravnih obveznosti ter za izdelavo novih kopij filmov tuje proizvodnje.

Pri serijskih TV filmih se prav tako postavlja vprašanje programskega ravnotežja. Dostopni so nam samo filmi angleške in ameriške proizvodnje. Na vzhodu zaenkrat sicer še ni ustrezne produkcije, vendar bi bilo mogoče ravnotežje izboljšati s predvajanjem drugih kratkih, zlasti otroških in mladinskih filmov. Težave povzročata tukaj sedanja filmska zakonodaja in centralizacija **uvca** filmov. Za domače dokumentarne filme je televizija edinstvena priložnost, saj jih je po kinematografih redko videti. Rednejše prikazovanje teh filmov v TV programu ovira sedanji sistem distribucije, ko so dokumentarni filmi enostavno priključeni k

umetniškim filmom. Kljub temu so se na TV zvrstili skoraj vsi novejši dokumentarci slovenske proizvodnje.

Posebno vprašanje so kratki filmi, ki jih snema televizija v svoji režiji. Na resnejšo proizvodnjo ni mogoče misliti brez filmske baze. Taka razširjena produkcija bi izredno osvežila program, zelo koristna pa bi bila tudi v zamenjavi z drugimi televizijskimi postajami kot sredstvo popularizacije naše države.

4. Mladinske oddaje

15% skupnega programa TV Ljubljana je namenjenih otrokom in mladini. Te oddaje so informativnega, izobraževalnega in umetniškega značaja. Otrokom so namenjeni tudi prenosi nekaterih značilnih manifestacij (sprevod Dedka Mraza itd). Umetniške oddaje za otroke obsegajo predvsem TV igre, prenose mladinskih predstav iz gledališč in lutkovne predstave. Zaradi približljivosti lutk in razmeroma lahko realizacije bi bilo treba nisliti na ustanovitev lastnega lutkarskega odseka. Še slabše kot za odrasle je poskrbljeno za zabavo za otroke.

Vprašanje, ki bi ga bilo treba nujno rešiti, je diferenciacija oddaj po starostnih stopnjah. Potrebno bi bilo uvesti nove oddaje za najmlajše in za doraščajočo mladino. Boljšo diferenciacijo ovira tudi razmeroma majhen obseg programa, težave pa so tudi s kadri in zunanji sodelavci za tekste. Potrebno bo tudi tesnejše sodelovanje z ustanovami, organizacijami in posamezniki, ki se ukvarjajo z vzgojo otrok in mladine.

5. Reklamne oddaje

Reklama zavzema v TV programu razmeroma majhen odstotek skupnega programskega časa (1.5%) pa tudi dohodki od reklamnih oddaj so še majhni. To je tudi razumljivo, saj je televizija v eksperimentalni fazi, število sprejemnikov je še majhno, zato se podjetja tudi nerada odločajo za televizijsko reklamo. V zadnjem času se opaža nekoliko povečano zanimanje podjetij.

V novem položaju, ko se RTV ustanove spreminjajo v podjetja, bo pomembnost reklamnih oddaj raznih vrst nedvomno narasla. Postavlja se seveda vprašanje, do kakšne stopnje lahko gre komercializacija programa, ali točneje, kakšen

tip komercializacije naj se sprejme. Poleg klasičnih, "čistih" reklam s komercialnim namenom bo treba iskati možnosti, da se podjetja - zlasti takšna, ki ne proizvajajo za široko potrošnje in torej na pravi reklami niso zainteresirana - pojavljajo kot organizatorji resnih umetniških programov, bodisi v obliki javnih prireditev za svoj kolektiv, bodisi v obliki kakršnekoli druge kulturno-zabavne oddaje.

II. IZKORIŠČANJE TUJEGA PROGRAMA

Prvi televizijski oddajniki v Jugoslaviji (Sljeme in Krvavec) so posredovali tuji program - italijanski in avstrijski - še pred začetkom domačega programa. Podoben je še danes položaj v predelih, ki še niso povezani s jugoslovansko mrežo (Dalmacija, Črna gora, do nedavnega Makedonija). S širjenjem domačega programa se je znanjševal časovni obseg tujega. Kriteriji za prevzem tujega programa postajajo vse ostrejši.

Vpliv tujega programa je posebno pomenben na obmejnih področjih (Italija, Avstrija, Madžarska), kjer je mogoč direkten sprejem.

Nedvomno se vplivu tujih programov ne bo mogoče izogniti. Tehnični razvoj kaže celo na možnost, da bo tudi na širših področjih možen direkten sprejem tujih postaj. Te vplive bo mogoče parirati samo z hitrim širjenjem TV oddajniške mreže, da se kvaliteta sprejema domačega programa vsaj izenači s tujim, na drugi strani pa s časovnim razširjenjem in kvalitetnim izboljšanjem domačega programa. Gre za reševanje vseh pnih odprtih vprašanj, ki vplivajo bodisi na kvaliteto programa, bodisi na njegovo širjenje: angažiranje zadostnega števila kadrov in njihova specializacija, studijska in filmska tehnika, studijski in drugi delovni prostori, rešitev osnovnih finančnih vprašanj, zagotovitev zadostne proizvodnje TV sprejemnikov in servisne mreže itd.

III. TELEVIZIJA IN MEDNARODNA PROPAGANDA

Televizija se je pojavila kot izredno ugodno sredstvo, da se Jugoslavija bolje predstavi tujini. Po izkušnji dosedanjih stikov z drugimi televizijskimi postajami obstaja skoraž povsod želja po trajni in širši izmenjavi vesti, tele-

vizijskih dokumentarnih filmov, urednikov, kadrov in podobno. Na žalost je bilo v tem pogledu doslej storjeno zelo malo. Glavni razlog: zelo omejene tehnične možnosti, predvsem filmske in popolno pomanjkanje nekaterih tehničnih naprav (magnetoskop).

Važno je tudi sodelovanje Jugoslavije na raznih mednarodnih festivalih in natečajih. Ker take prireditve prenaša (ali kako drugače prikazuje) po deset in več držav, je to nedvomno velika možnost za popularizacijo. Tudi jugoslovanska televizija je leta prvič sodelovala (s slovensko kompozicijo) na tekmovalnem evropskem pesem 1961 v Cannesu. Tekmovalje je prenašalo 19 držav; računajo, da je program gledalo 20 - 30 milijonov ljudi.

Jugoslovanska televizija je organizirala za Evrovizijo (in deloma za nekatere države vzhodne Evrope) prenos nekaterih športnih dogodkov (skoki v Planici in za pokal Kong sberg), evropsko prvenstvo v košarki), pripravlja pa prenos evropskega prvenstva v boksu in evropskega atletskega prvenstva leta 1962. Omeniti je treba tudi prenos sončnega mrka z Jastrebcia.

Poskušati je treba, da bi se repertoar prenosov razširil tudi na druge panoge in to zlasti na področje umetniškega ustvarjanja. RTV Ljubljana je preko JRT ponudila za evrovizijski prenos folklornega festivala v Kopru 5.VIII.1961.

IV. MOŽNOSTI RAZVOJA SKUPNEGA PROGRAMA

Glade razvoja skupnega jugoslovanskega TV programa, oziroma načina sodelovanja sedanjih in bodočih TV centrov v FLRJ, je več možnosti. Teoretično je mogoče ves program centralizirati v najmočnejšem centru, ali ga popolnoma decentralizirati po republikah, ali pa tudi doseči kompromis ■ nadaljevanjem skupnega programa in istočasnim razvijanjem posebnih republiških programov.

Smatramo, da je najprimernejša tretja varianta, ki je v skladu z osnovani perspektivnega načrta, o razvoju TV, ki ga je sprejel ZIS in ki ga potrjujejo iskušnje dosedanje prakse.

Menimo, da naj bi se programski prispevki z vstopanjem novih centrov po obsegu krčili, da pa bi morali rasti v kvaliteti; po obliki pa bi morali omogočiti večjo programsko elastičnost.

Tak skupni program, naj bi bil sestavljen iz dnevnih informativnih oddaj (TV Dnevnik) z možnostjo neposrednaga vključevanja vseh centrov. Na TV Dnevnik naj bi posebni centri po določenem ključu, ali po dogovoru, navezovali najbolj kvalitetne oddaje (dramske, zabavne in glasbene) ter prenose važnejših političnih in športnih dogodkov. Na tak skupen program pa bi se naslanjali in bi ga dopolnjevali posebni republiški programi, ki jih terjajo zlasti jezikovni in kulturni momenti pa tudi vrsta drugih činiteljev; pri nas v Sloveniji n.pr. nujnost prestražanja vpliva tujih programov, naše specifične kulturne, prosvetne in družbene zahteve; (zahteva po posebnih vzgojnih oddajah, zlasti mladinskih, šolskih in izobraževalnih itd.)

Takšna orientacija bi pomenila postopno pripravo za uvedbo dveh programov. Drugi program se nanreč danes pojavlja kot nujna stopnja razvoja v vseh evropskih državah z razvitejšo televizijo, kajti tudi na TV, podobno kot pri radiu, en sam program ne zmore zadovoljiti različnih okusov in želja gledalcev.

Ljubljana, dne 9.maja 1961.